

НА ПОКЛИК «ЧЕРВОНОЇ СУБОТИ»

Всі сили—на будівельні майданчики

Хоча до 19 квітня ще більше як півтора місяця, комсомольці Гайворонського району заздалегідь продумують план дій у день «червоної суботи». Молоді трудівники Гайворона, зокрема, намітили впорядкувати

парк імені 40-річчя ВЛКСМ. Посаджений понад двадцять років тому, він нині потребує благоустрою. Влітку це буде чудове місце відпочинку. Основні сили комсомольців і молоді району будуть направлені на бу-

дівельні майданчики — тут чимало роботи. Адже споруджуються новий корпус СПТУ-5, навчальний корпус і майстерня машинобудівного технікуму, завершується будівництво Солгатовської середньої школи. Молодь

села Могильного трудиться на спорудженні комплексу для відгодівлі великої рогатої худоби. Велика робота буде проведена по збору металолому, макулатури, впорядкуванню вулиць населених пунктів. Зна-

чу частину коштів, зароблених на суботнику, буде перераховано у Фонд миру.

Н. МАКСИМЕНЮК,
інструктор Гайворонського райкому комсомолу.

Комсомольці, всі юнаки та дівчата Кіровоградщини впевнено й згуртовано йдуть за партією Леніна—організатором і натхненником наших перемог!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 28 лютого 1980 року

№ 26 (2754). Ціна 2 коп.

КОМСОМОЛЬСЬКЕ ПОЛЕ

ЩОСУБОТИ—НА НАВЧАННЯ

ЗЕМЛЯ віддає сторицею лише тим, хто ходить біля неї щодня, хто турбується про її здоров'я протягом усього року. Дбайливих, люблячих рук потребує вона. Надто ж така, як у колгоспі «Дружба» Онуфріївського району.

У тих краях, де гарний рахманний чорнозем, про родючість своєї землі кажуть: «Устроми в неї дишло — віз виросте», — загадково почав свою розповідь агроном колгоспу А. А. Сапіга. — Ми цим похвалитися не можемо. Немає у нас такої землі. Грунт супіщаний, вибагливий. Але це не значить, що він взагалі безплідний. Доглядати за ним треба, починаючи з осені і восени закінчуючи. Тоді буде врожай. І комсомольсько-механізована ланка по вирощуванню цукрових буряків прагне довести, що це не просто слова.

Минулий рік через несприятливі погодні умови для буряківників не вдался. Колгосп запланував з кожного гектара зібрати по 250 центнерів коренів, а члени механізованої, порадившись, вирішили, що змонтувати висотисти по 290 центнерів. Рік минув. Підбито підсумки: кожен гектар дав по 250...

Перший рік дав нам гарний урок. Погодні умови взяли гору. Проте відступати не збираємось. Цього року ланка повним ходом готується до посівної кампанії.

Так сказав комсорг механізованої Леонід Лисенко. А всього їх у ланці восьмеро. Сюди хлопці приїшли різними шляхами. Одні попросилися на трактор після служби в армії, інші — зі шкільної партії, треті повернулися у рідне село з промислових під-

приємств. Тепер їх об'єднує одне — бажання довести, що добрі буряки можуть рости і на їхній малородючій землі.

Про врожай ланка стала турбуватись ще восени. Дотримуючись правильної сівозміни, злучили стерню, під заблеву оранку внесли по 60 тонн органічних добрив на кожен гектар, провели снігозатримання. З ремонтом техніки уже впорались. Сівалки,

вантажень на кожну з двох ведучих зірочок зменшилось удвіє. Механізм працював бездоганно весь сезон (до цього він відмовляв через кожних 8—10 днів роботи).

Таних прикладів можна навести чимало. Адже суботи для дерев'яних буряківників стають тими днями, коли спільно можна підбити підсумки зробленого, поговорити про гледи на наступний тиждень, намітити заходи на майбутній місяць.

— Позаминулої суботи ми вирішили по-новому організувати посівну кампанію, — говорить бригадир тракторної бригади, наставник молоді М. І. Яшнін. — У чому відмінність її від минулорічної? Реніше підготовку ґрунту і посівну ми проводили роздільно. Один механізатор, наприклад, боронував ґрунт, інший шлейфував, третій вносив гербіциди і так далі. Цієї весни ми плануємо обладнати один агрегат, який виконував би всі операції одночасно. На сівалках встановимо ланки для культивачів, пристрої для внесення гербіцидів, за сівалками пустимо невеличкі коточки. Це дасть нам змогу багато швидше провести сівбу і вивільнити частину техніки для інших сільськогосподарських робіт.

Останнім часом члени ланки на суботніх навчаннях наполегливо готуються до складення іспитів на підвищення класності. Посвідчення механізатора першого класу ніні мають Василь Чередник та Микола Бойко. Через місяць вони будуть підтверджувати свою високу кваліфікацію. Леонід Лисенко і Микола Гладкий готуються стати першокласними спеціалістами. Ще четверо триматимуть екзамени на присвоєння їм кваліфікації механізатора другого класу.

Посівна не за горами. Механізатори комсомольсько-молодіжної ланки по вирощуванню цукрових буряків колгоспу «Дружба» готові зустріти її у всеозброєнні.

В. БОНДАР,
спецкор «Молодого комуніста».

НА ФЕРМАХ — МОЛОДІ ГОСПОДАРИ

Доярки колгоспу «Прогрес» Новомиргородського району йдуть у чергову профвідпустку спокійні — їхні корів сумлінно доглядає Таня ХИЖИЯК — працює, старанна дівчина. А молодь села знає, що Таня — хороший товариш, антична комсомолка.

Фото М. ГЕЛЬМАНА.

Алла НЕЖИНЬСЬКА — наймолодша доярка на другій молочнотоварній фермі колгоспу імені Свердлова Добровеличківського району. Однак намагається не відставати від досвідчених колгосп. Тарин вона завоювала п'яте місце в соціалістичному змаганні доярок району. Від конної доярки Алла надоїла 4132 кілограми молока.

На завершальний рік п'ятирічки вона намітила взяти ще вищий рубіж.

Фото В. МАСЛЕННИКОВА.

ЮВІНИ

ПОВІДОМЛЯЮТЬ
КОРЕСПОНДЕНТИ «МК»

Зустріч з автором

Кіровоградська міська організація Товариства любителів книги і книгарня № 10 організували вечір-зустріч юних книголюбів восьмирічної школи № 7 з автором книги «Хлопці з нашого села», проректором заочного навчання педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна Д. М. Ключником.

Вечір відкрився літературно-музичною композицією «Ми не забудемо їх імена», присвяченою піонерам-героям. Її виконали в ролях Ретина Вітчизни.

Концерт-звіт

Свято для глядача став звітний концерт народного самодіяльного ансамблю бального танцю «Листопад» міського Палацу культури імені Компарії.

Юні аматори сцени з такою радістю, так натхненно виконували кожен танець, що мимоволі їх настрій передався всім у залі. Одна із композицій так і називалась — «Добрий настрій». Глядачі дружно аплодували після кожного номера — чи то виконували «Російські обітати» наймолодші учасники ансамблю Тринадцять і Ігор Машин, чи танцювали «Паризьке танго» Наталія Корсунська, Віталій Завина, Олена Діденко та Володимир Савченко.

У програмі ансамблю були й танці, в основу яких покладено місцеві традиції нашої області. «Тополя», «Кладочка», «Ятраночка». Вони створені керівником ансамблю Б. А. Стрельбицькою та народним артистом УРСР А. М. Кривохижем.

20-бальних номерів показав цього вечора ансамбль. Кожен із них приємна зустріч кіровоградців із прекрасним.

Де молодість — там пошук

Повністю забезпечив комбикормами тримісячну отару овець на Центральному Тяль-Шані Нарницький комбінат хлібопродуктів. Молодіжний колектив підприємства — середній вік робітників тут не перевищує 24 років — за короткий строк у півтора рази збільшив продуктивність підприємства.

Досягли цього без залучення додаткових коштів. Допоміг створений тут комсомольський штаб, який узяв під контроль процес модернізації підприємства. А його визнання «мозковим центром» стала інженерна рада, на засіданнях якої розглянуто близько ста пропозицій раціоналізаторів. Спеціалісти допомогли авторам зробити інженерні розрахунки.

Запровадити нововведення на підприємстві вирішили, не припиняючи випуску продукції. По-ударному працюючи на суботниках, юнаки та дівчата упорались із заданням за півтора місяця.

В. ЕРМОЛІН.

Тринадцять — число щасливе

Твердження, що тринадцять — число нещасливе, спростували молоді любители книги і книгарня № 10 організували вечір-зустріч юних книголюбів восьмирічної школи № 7 з автором книги «Хлопці з нашого села», проректором заочного навчання педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна Д. М. Ключником.

По 4 тисячі кілограмів молока від кожної корови надійли в середньому дівчата минулого року. Такого ж «графіка» дотримували й нині, у важкі дні зимівлі. С в них і свої «секрети» успішної роботи, якими вони діляться в створеній на базі комсомольсько-молодіжного колективу районної школи передового досвіду. Один із них — спільна зацікавленість у результатах праці всіх працівників ферми: і оператори, і слюсарі, і електрики, і лаборанти працюють у колективі за бригадним нарядом.

Ставши на ударну ланку вахту, молоді тваринники намітили в завершальному році п'ятирічки перевиробити мільйонлітній результат.

А. МОЙСЕЄВА.

Переяслав-Хмельницький, Київська область.

Проектуємо і будуємо

«Острівцями» оригінальної архітектури вписується в магістралі Горького павільйони-зулини, спроектовані студентами місцевого інженерно-будівельного інституту імені В. П. Чкалова.

Роботи студентського клубу зодчих цього вузу широко відомі в країні. Дітячі ігрові майданчики, споруджені юнаками і дівчатами у третьому студентському семестрі за власними кресленнями, прикрашають Горький і Арзамас, Муром і Гагарин, інші міста.

Вирішили спробувати сили у створенні павільйонів для зулиць міського транспорту, студенти архітектурного факультету оголошили творчий конкурс.

В. ІОНОВ.

Горький.

НА ФІНІШІ П'ЯТИРІЧКИ

Серед молодих виробників Світловодська широко розгорнулося соціалістичне змагання за гідну зустріч 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна. Передові колективи міста успішно виконують підвищені соціалістичні зобов'язання на честь ленінського ювілею.

Юнаки і дівчата дали слово перетворити нинішній рік у рік ударної праці. Вони прагнуть успішно завершити п'ятирічку і створити міцний заділ для п'ятирічки наступної.

Наш спеціальний кореспондент побував на Дніпровському заводі твердих сплавів, на підприємстві виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія», де познайомився з роботою комсомольських організацій. Протягом турботи і трудових здобутки на фініші п'ятирічки йдеться в кореспонденціях, першу з яких друкуємо сьогодні.

РОЗПОВІДЬ ПЕРША

СПЛАВ

Знайомство було двамі. Не астигли ми роздивитися екран соціалістичного змагання а першому цеху Дніпровського заводу твердих сплавів, а Віктор, сказавши коротке «Вибач, поспішаю», подивився геть. Воно і зрозуміло: хлопець квапився на робоче місце. Бо від нього, наладчика, залежить багато. Те, як швидко встановить він необхідну форму у верстат чи виконає якусь іншу операцію, позначиться на кінцевому результаті роботи бригади, а сьогодні першого цеху. Працює тут в основному молоді, тож і носить цех високе звання комсомольсько-молодіжного. Недавно у відповідь на постанову ЦК КПРС про гідну зустріч 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна, на заклики ознаменувати нинішній рік роком ударної праці, комсомольська організація цеху виступила з ініціативою «16 ударних трудових вахт — до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна!» Наладчик Віктор Пальоний (саме з ним відбулося коротке знайомство) й очолює організацію, приклад якої сьогодні КМК Світловодська. Віктор отримав короткий «поспішаю» зовсім не хотів підкреслити значимість ролі ініціаторів. Хоча й це ніколи не відкидалося: став лідером — веде за собою. Справа в іншому...

«Повернемося знову до екрана соціалістичного змагання. В ньому, до речі, як і в інших, що знаходяться в усіх цехах заводу твердих сплавів, я не знайшов жодного показника виконання виробничої програми, що опускався б нижче ста відсотків. Та й ця цифра — рідкість в основному — «150». Дехто й двохсот процентів змінного виробітку досягає. Зустрілося навіть потрійне виконання норми. Комсомольцями і молоді першого цеху не створено якихось особливих, ідеальних умов. Вони для всіх підрозділів і цехів однакові.

Знайомство з організацією давно вже не турбують неавторитетні втрати часу (прогули, порушення трудової дисципліни) з вини молодих. З цими небажаними факторами тут давно покінчено. Як? У відповідь на це запитання секретар комсомольської організації, працівник відділу технічного контролю, Віктор Кулик лукаво посміхається:

«Іаємниць ніяких немає. Просто робимо те, що належить робити з питань профілактики порушень трудової дисципліни. Прогуляв — втратив час і підвіз товариша. Сьогодні одного, а завтра кількох. Комітет комсомолу, «пржектористи» працюють у тісному контакті з партійним бюро та заводом профспілки, очолюваним Миколою Івановичем Черняським і Володимиром Івановичем Письменим. Вони — наші головні помічники і порадики. Адміністративні заходи до прогульників і порушників трудової дисципліни застосовували в крайніх випадках. Так було, доки не досягли бажаного результату. І тепер посилює увагу до цього питання у зв'язку з виходом постанови «Про дальше зміцнення трудової дисципліни і скорочення плінності кадрів у народному господарстві». Вона ставить перед нами нові завдання, які треба розв'язати.

Одне з них, як уже згадувалося, — «Робочий час — роботі». Тому й поспішав Віктор Пальоний. Він має рацію, для розмови знайдеться вільний час — обідня перерва. Це ще один приклад того, що у цеху ініціаторів час уміють цінувати. Бо він — їхній основний резерв підвищення продуктивності праці, ефективності виробництва при тій же високій якості. Віктор, технічно грамотний спеціаліст-наладчик, навчився встановлювати форму чз верстат удвоє швидше, ніж того вимагають норми. Так само вправно працюють інші. Без метушні, зі знанням справи, раціонально розпоряджаючись часом. Звідси й високі проценти виконання завдань. Бо ритмічність у роботі окремого члена бригади, цеху впливає на ритмічну роботу всіх.

Ініціативу комсомольської організації першого цеху «16 ударних трудових вахт — до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна!» першим підтримав колектив комуніста В. І. Мірошніченка. А потім були ще і ще послідовники. Тут добре зрозуміли: сплав молодості і досвіду плюс надійний резерв — час — дадуть твердий сплав.

А. ШИЛОШИЙ, спецкор «Молодого комунара».

Лисиці з «Червоної поляни»

Розводити хутрових звірів у радгоспі «Червона поляна» Добровельчківського району почали ще в 30-х роках. Спочатку звіроводи доглядали кролів і білих норок. А 1955 року завезли з Полтавщини партію чорнобурих лисиць. Спеціалістам довелося докласти чимало зусиль, щоб звірі звикли до нових умов. З часом наподеглива праця селекціонерів і доглядачів

принесла добрі наслідки, і тепер у радгоспі щороку отримують близько 3 тисяч високоякісних шкірок чорнобурих лисиць.

У господарстві працює чимало молоді. Добре трудиться комсомолка Олена ОЧЕРЕТНЯ (на фото), яка виростила й здала за минулий рік 270 лисиць.

Фото В. ГРИБА.

«ЗНОВУ ВСЕ, ЯК ТОДІ...»

У матеріалі під такою назвою («МК» за 27 грудня 1979 року) ми розповідали про подолання в роботі з молодими будівельниками-меліораторами Знамянської переувної механізованої колони № 144 тресту «Кіровоградбуд». Пишлося про формалізм в організації соціалістичного змагання, у виконанні заходів, затверджених комітетом комсомолу колони, і, зокрема, у створенні комсомольсько-молодіжних колективів.

Редакція одержала відповідь від адміністрації, партійної, комсомольської організації ПМК-144. Виступ газети обговорено на засіданні комітету комсомолу і комсомольських зборах. Критичні зауваження визнано правилими. Так, заходи роботи серед спільної і молоді, що їх запропонував комітет для розгляду учасникам зборів третього вересня минулого року, були необгрунтованими, позитивними, що й призвело до невиконання більшості з них.

На початку нинішнього року, як повідомляють із ПМК-144, створено кілька комсомольсько-молодіжних колективів. На головному об'єкті будівельників-меліораторів — спорудженні каналу Дніпро-Інгулський діє скіпаж механізаторів землерійних машин у складі воєнного чоловіка. Очолює його молодий комуніст, член комітету комсомолу ПМК Микола Бондаренко. Відсутні доповіді молодим механізаторам подає досвідчений машиніст скрепера, наставник Микола Денисович Погостельник. На цьому ж об'єкті створено комплексну молодіжну бригаду, яка обслуговує механізм. Керує колективом Юрій Борисович Ступнін. Тут також є наставник — молодий спеціаліст, переможець минулорічного соціалістичного змагання Іван Криворучко.

ЛЕНІНСЬКИЙ ЗАЛІК

НАПЕРЕДОДНІ АТЕСТАЦІЇ

У ПЕРВИННИХ комсомольських організаціях міста громадсько-політична атестація починається в березні. У цей період цехові комсомольські організації, комсомольсько-молодіжні колективи проведуть ударні тижні, дні найвищої продуктивності праці і трудових рекордів. Студенти вузів і технікумів виступлять із лекціями на підприємствах, організують вечори інтернаціональної дружби, огляди художньої самодіяльності, спортивні змагання. Винесуть професійну літературу, проведуть декади під девізом «Голосу за професію», на які запросять Героїв Соціалістичної Праці, передовиків виробництва. Товариство книголюбів, книгарні розповсюджуватимуть твори В. І. Леніна, політичну літературу.

Закінчиться атестація урочистими комсомольськими зборами, які матимуть порядок денний: «З іменем Леніна, під керівництвом Комуністичної партії — на труд, на подвиг». На зборах буде підбито підсумки участі молоді в третьому етапі Ленінського заліку, присвяченому 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна, в огляді роботи комсомольських організацій по виконанню рішень XXV з'їзду КПРС. За підсумками громадсько-політичної атестації ми плануємо організувати збори молодих гвардійців п'ятирічки, зустрічі комсомольців із ветеранами партії і комсомолу; наставників, викладачів, партійних керівників з молодими переможцями соціалістичного змагання. Проведемо ленінські читання, тематичний показ фільмів, фотографування переможців змагання біля прапорів районних і міських комсомольських організацій.

ПІДГОТОВКА до громадсько-політичної атестації почалась одночасно з прийняттям особистих

комплексних планів. Контролюємо їх виконання за графіком. У комсомольській організації заводу «Червона зірка», наприклад, протягом року вже завітували прохід виконання особистих комплексних планів 118 молодих виробничників. Велику роботу веде тут атестаційна комісія. До її складу ввійшли депутат Верховної Ради УРСР В. І. Гетьманець, депутат Верховної Ради УРСР Л. В. Чернега, Герой Соціалістичної Праці, депутат XXV з'їзду КПРС О. О. Кошурко, Герой Радянського Союзу І. І. Коваль, кавалер трьох орденів Слави М. І. Юсан, ветерани Великої Вітчизняної війни І. Л. Крадоном, Г. В. Підпригора, ветеран заводської комсомольської організації П. В. Сидяк. Атестаційна комісія не тільки перевіряє виконання комсомольцями своїх планів, а й допомагає їм приймати нові соціалістичні зобов'язання, знаходити конкретні шляхи їх виконання. Мисливим комсомольцям рекомендуємо таку схему проведення атестації: атестаційна комісія — комітет комсомолу — комсомольські збори.

Ефективність її залежить від того, як у кожному колективі проводиться індивідуальна робота з молоддю. В деяких комсомольських організаціях атестацію розглядають як заключний етап Ленінського заліку і проводять її лише на комсомольських зборах, де оголошують спільні досягнення комсомольців. Іноді атестують за п'ятибальною системою. Це несправильно. Не всі комсомольські активісти знають, що рішення про Ленінський залік приймається не на комсомольському бюро на основі даних атестаційної комісії, а на зборах відкритим голосуванням, з урахуванням ідейно-теоретичної підготовки, трудової і громадської активності та поведінки кожного члена ВЛКСМ.

Досвід комсомольських організацій заводів країни, а також наших місцевих — «Червона зірка», радівків, вуглеттєвої фабрики, львівсько-штурманського училища цивільної авіації

свідчить про доцільність атестаційних комісій як постійно діючих органів, які надають методичну допомогу, постійно контролюють хід виконання особистих комплексних планів. На жаль, подекуди комісії працюють ще від випадку до випадку.

Заслуговує на увагу робота комсомольської організації Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування по проведенню громадсько-політичної атестації. В комсомольських організаціях груп, факультетів пройшли збори, на яких комсомольці одноставно вирішили: справа честі кожного комсомольця підготувати до ювілею В. І. Леніна особисті подарунки. Комсомольці групи Т-85, яку очолює М. Ільїна, зобов'язалися навчатись успішно, не мати пропусків занять, атестацію складати без «задовільно», кожному комсомольцю відпрацювати на будівництві вузу 80 годин. На комсомольських зборах факультетів ця ініціатива була підтримана. У ході Ленінського заліку в цьому інституті народились чимало хороших починань. Так, у березні минулого року студентський будівельний загін «Алмаз-79» виступив з ініціативою: 110-ї річниці від дня народження В. І. Леніна — 110 процентів щоденної норми.

Громадсько-політична атестація — це не тільки колективний контроль за діяльністю комсомольця, а й колективна допомога йому. Необхідно підказати кожному сферу його діяльності, допомогти обгрунтувати зобов'язання. Атестація має проходити в атмосфері діловитості, принципів товариської критики і самокритики, доброзичливості. Її не можна перетворювати у примітивний екзамєн.

С. ЗЯТНІ, другий секретар Кіровоградського міського комсомолу.

Експедиція «МК» «Подвиг»

Наш конкурс «Вітчизни вірні сини»

ІЗ ОДНОГО МЕТАЛУ

На початку сорот третього одягнув шиськову форму сибіряк Іван Базиленко. Він виявив бажання бути куметником, і згодом його призначили командиром куметничної обслуги.

Силу ворожих ударів Іван Базиленко відчув в Естонії, куди після підготовки перекинули його частину. З одного боку під високою розкинулася оземжні поруділі килими очерету, яким рясно поросли береги Фінської затоки, з другого до його прилягав сосновий ліс. Густий туман низько стелився над землею. Такі умови були зручними для наступу ворога. І він кинув на свої позиції значні сили, намагаючись прорвати тут кільце оточення. У тому бою молодий куметник і його «максим» діяти безсмішно.

Перший він прийняв називати бойовим хрещенням. Для Івана Базиленка він став і першим подвигом — обдана нагородили орденом Слави третього ступеня...

Вірна відпочувалася на заїд. Йшли кровопролитні бої на землях Польщі, Німеччини. Війська Другого Українського фронту, у складі якого був і 538 стрілецький полк 120-ї стрілецької дивізії, штурмували великі і малі містечка, визволяли міста і села, форсували річки. На все життя залишались в пам'яті війни жорстокі сутички з приреченим ворогом на берегах Нейсе, Одеру. На цих білих треба було взяти завод відомого німецького автотранспорту Опеля. Кілька днів фашисти люто обороняли його. Був момент, коли на одній із ділянок оборони мало не вдалося вислизнути з оточення. Саме тут і зустрів його вогнем свого «максима» Іван Базиленко. Він же одним із перших увірвався на територію заводу.

За роки війни мужній, загартований солдат немало бачив лиха. Здавалося, звик. Але того дня мало не зупинилося серце — стільки змарнілих від голоду і нещадної праці в'язнів поважно Базиленко... Мов діти, плакали вони, стискували в обіймах визволителів. Тут лунали російська, українська, польська, французька мови. Це кілька днів тому їм загрожувало повне знищення. Приречені кати тягли за собою у моголу тих, часом рабською працею вдихали життя в очі солетонської цехи, машини, кого вивезли з багатьох окупованих країн Європи. Фашисти хотіли знищити їх. Свободу і життя цим людям приніс солдат Іван Базиленко.

З під Златог Праги, де було знищено останнє угруповання гітлерівців, повертався з війни колишній куметник Іван Базиленко. На грудях його виблискували два ордени Слави, орден Вітчизняної війни. Йшов додому солдат, щоб стати на нову вахту — трудову. А вже так змушувалася рідна земля за руками господаря. Два роки тримав він у руках зброю в ім'я життя, в ім'я свободи. Відтепер мав стати будівничим.

...Два десятки літ тому прийшов у виробничі об'єднання «Кіровоградзалізобетон» електроварник Іван Васильович Базиленко. І з того часу творить свій щоденний подвиг невтомним трудом. Його всі знають на підприємстві. До нього йдуть за порадою, з нього беруть приклад. Іван Васильович носить високе знання ударника комуністичної праці, він — наставник молоді, громадський активіст.

Поруч з Іваном Васильовичем не можна працювати абияк, — каже слюсар Анатолій Кониш. — Сабоє енергією, сумлінним ставленням до справи він запалює всіх. Молоде і гаряче серце у цієї людини.

Нещодавно мирний подвиг Івана Васильовича відзначено орденом Трудового Червоного Прапора. І в сплай тих нагород проглядає прекрасна наша людина. Ім'я її — радянська. Хоробра в бою, завзята в праці...

Ю. МАТІВОС, Кіровоград.

КОМЕНТАР

В ім'я миру

Промова Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва на зборах виборців Бауманського округу Москви дістала широкий резонанс в усьому світі. У численних відгуках відзначається, що в ній дано глибокий аналіз сучасного міжнародного становища, визначено головні шляхи успішного виконання радянським народом завдань, поставлених Комуністичною партією.

Державні, політичні, громадські діячі та преса звертають увагу на положення промови про те, що головною тенденцією розвитку суспільних відносин у Радянському Союзі за минулі роки було дальше здійснення єдності, згуртованості радянського суспільства. Це з величезною силою знову продемонстровано на виборах до Верховних Рад союзних і автономних республік та місцевих Рад народних депутатів. Йдеться про величезне досягнення соціалізму, пише болгарська газета «Работническо дело». — Ідейно-політичну і соціальну згуртованість радянського суспільства, яка виявляється в міцній єдності радянського народу навколо лєнінської партії, в повному схваленні її політики.

У зарубіжних відгуках підкреслюється, що радянський керівник підтвердив політику Радянського Союзу, спрямовану на продовження мирного будівництва і забезпечення миру в усьому світі. «Доктрина» воєнної істерії і гарячої гоним озброєнь, роз'являючи західними державами, зазначає газета «Берлінер Цайтунг» (НДР), Радянський Союз протиставить доктрину послідовної боротьби за мир та безпеку на землі.

У той час, коли президент США знову звертається до арсеналу «холодної війни», пише чехословацька «Правда», в Москві прозвучали тверді і мудрі слова радянського керівника на користь припинення гоним озброєнь і розширення співробітництва країн з різними суспільними системами.

Угорська газета «Мадяр кірлап» констатує, що в промові переважає оптимізм і спокій. Радянський Союз, наводить вона слова Л. І. Брежнєва, не заликати нікому. Наші сили і можливості величезні. Ми і наші союзники завжди зуміємо постояти за себе і дати відсіч будь-яким ворожим насьонам.

М. ЯКОВЛІВ, оглядач ТАРС.

ВИКРИТТЯ

«ВЕРДИКТ» ЛОРДА ДЕННІНГА

Закоп, як шаркарний го-тель «Річ», відкритий для псих, а скористатися цим можуть лише багатії.

Так казав свого часу Бернард Шоу. Сьогодні цей вислів англійського драматурга дістав блискуче підтвердження в політиці уряду торі. Не зумівши взяти змором металургів, що страйкують уже два місяці, власті вирішили віддати весь страйк... під суд.

Такою історія британської юриспруденції ще не знала. На лаві підсудних опинилося відразу 120 тисяч робітників сталеливарної промисловості. Їх напевно розсадили там разом з боксами-пічечками, біля яких звичайно гриміють пікети, з чапани сушу — дружинні роззнавачі його страйкарів у паперовій стаціонарній під лайпонуларними тепер перед демонстраційні плакатами «Залізна леді — в перенявку!»

У судді, значаєно, не вистачило фантазії, щоб побачити всю цю гриміозну картину. Десь у процесу стовпеному місці на окляній Лондона три старці в паронках, які представляють апеляційний суд Великої Британії, ухвалили свій дивний вердикт. Він увійде в юридичні архіви під назвою «постанова лорда Деннінга», на ймзани 60 річного голови суду. Трудова Англія запам'ятає його поліномом: як нострія в упор по її професійних пра-вах.

Лорд Деннінг видав три укази. Робітникам приватних підприємств металургійної промисловості це можна придумувати до страйкарів націоналізованої компанії «Брітніш стіл корпорейшн». Пікети біля приватних фірм повинні бути зняті. Ставити перешкоди імпортові сталі з-за рубежу забороняється.

Ухвала апеляційного суду надзвичайно показова: власті починають спішно творити свої власні закони, коли у них не линається під руками інших засобів, щоб задушити страйк. На ту ж акцію можна подивитися під кутом професійних свобод. А саме:

чого варто ілюзорне право робітників вантажівничих країн на страйк? Воно діє точно до цієї секунди, поки верх не доходить висновку, що в даній битві класових воєн їм загрожуює поразка. Цей ж міг від ілюзорних професійних свобод нічого не линається.

Перший за шестоліття офіційний страйк англійських металургів набув політичного характеру. І це стало яким відразу ж після його старту 2 січня. Металурги виставили з 3 на 18 місце в ікарлі зарплатної плати робітників різної професії. І не за якимсь невідомим законом капіталістичної економіки — у неї немає любовничків серед трудящих. Інфляція б'є з односторонньою силою по всій трудовій Англії. Робітники, а не дітичі і родова аристократія меруть вишній зими через підвищення плати за газ на 29 процентів, а на електрику — на одну п'яту.

Металургам доводиться, мабуть, гріше, ніж іншим. Айвор Девіс, молодий додженник, з яким ми грінає біля вогнища в пікеті одного із заводів Корбі, очинив станозище металургів у кількох фразах.

«Поліція здержала від торі велику надбанку до зарплати! — говорив він, загипаючи пальці. — Одержали. Армія, синьшники, держкапарат, міністр Одержали. Робітники десяти професій, щоб підняти штрейкберексерські пастрої, розколот професійний рух? Одержали. Але нам, металургам, тепер не прожити без хліба. А який некар дасть тобі Зетон даром тільки тому, що у тебе зарплата менша, ніж у інших?»

Заморожування зарплати робітників «Брітніш стіл корпорейшн» спочатку лейборістами, а тепер кабінетом Маргарет Тетчер відбувається не випадково. Таким чином, власті намагаються остаточно підірвати націоналізований сектор металургійної промисловості, який і без того куляє на обидві ноги. За одним заходом відтарацю-

ЗА ФАСАДОМ «ВІЛЬНОГО СВІТУ»

Їх доля — злидні

«Дуже багато сімей індіанців живуть у злидніях... Уряд виявився неспроможним забезпечити їх житлом і необхідною медичною допомогою... Їх потреби й інтереси нехтують», — змушена була визнати міністр охорони здоров'я, освіти і соціального забезпечення П. Харріс, яка зробила інспекційну поїздку по індіанських резерваціях штату Арізона.

Однак ці слова далеко не повністю відображають справжню картину страждань корінного населення Америки. За офіційними статистичними даними, три чверті індіанців терплять від голоду або недоїдання, а кожна третя дитина вмирає через пірвоку після появи на світ.

(ТАРС).

ФОТОМОЗАЙКА

ОДНА З НАЙУЛЮБЛЕНИШИХ РОЗВАГ ЖИТЕЛІВ ОБ'ЄДНАНИХ АРАБСЬКИХ ЕМІРАТІВ — СКАЧКИ НА ВЕРБЛУДАХ.

Фотохроніка ТАРС.

УМАНСЬКА «АНОМАЛІЯ»

ІСТОРИЧНИЙ НАРИС

[Закінчення. Поч. у «Молодому комунарі» за 14, 19, 21 та 26 лютого ц. р.]

* * *

З протсколу допиту Марії Гуржос: «З якою метою в грудні 1921 року ви з'явилися у Єлисаветграді?»

— «Орел» (керівник так званого південного повстанського округу, глудоський учитель Нестеренко. — Ю. Д.) наказав мені ліквідувати чекіста Черненка, який вивдав наші плани і попередив про них командування Червоної Армії.

— Ви знали справжнє прізвище чекіста?

— Ні, але я була єдина з глудосян, хто бачив його в обличчя.

— Де відбулася ця зустріч?

— У Львові, в штабі Тютюнника.

— Коли вам стало відомо, що Черненко — чекіст?

— Після ліквідації повстанку.

— Пізніше ви зустрічалися з Черненком?

— Не доводилось. Його щастя... Тоді, в грудні 1921-го, ви прибули до Єлисаветграда одна?

— Ні, я очолювала спеціальну терористичну групу. Ми вели спостереження за чекістами. Але нашої роботи перешкодили повальні обвали. Зрозумівши, що розшуковують саме нашу групу, ми залишили місто... (1923 рік).

— Сергію Тарасовичу, як ви довідалися, що Марія Гуржос готувала на вас замах?

— Цілком випадково. Товариші, аби я не хвилювався, так і не спазали тоді, чому мене перевели до Миколаєва. І лише через два роки Олександр Шерстов, мій товариш, який розслідував справу Гуржос, випадково проговорився про те, що мені загрожувало. Хоч я, звичайно, й не чекав від пеглурівців іншого...

Епілог

Восени 1979 року тихим київським бульваром некапиво прогулювалися двоє. Високий худорлявий чоловік у темних окулярах легко спирався на руку жінки похилого віку. Зупинилися. Спирали на лавку.

Легкі пориви ще не холодного вітру перебігли, ніби пальці незримого музиканта по струнах, сонними гілками втомлених від літа дерев. На газни посились, прихоплені першим приморозком, жовті листки.

Чоловік замвер, прислухався. — Лідушко, це листя падає?

Жінка хутко підвелася, підбрала кілька обпалених багрянцем осені кленових листків. Мовчки вклатала їх у руки чоловіка. Той обережно взяв букет, ніжно горкнувся кожного листка.

— Гарні, напевне. Треба Вітю попросити, щоб зібрав букет і поставив у кімнаті. Осінню пахнуть...

Мабуть, нелегко в цій сивій людині, хоч і виглядає вона набагато молодшого свого віку, впізнати того двадцятирічного юнака-чекіста, про якого ми розповідали...

Багато що з біографії С. Т. Каріна, як і з біографії будь-якого чекіста, незавжди залишиться тасмницею навіть для рідних. Ми розповіли тільки про окремі епізоди з життя Сергія Тарасовича. Додамо: в музеї чекістської слави портрет Сергія Тарасовича — на одному з почесних місць...

Ось уже понад 15 років, як Сергій Тарасович утраив зір. Але це не надполило мужньої людини. Він, як і Микола Островський, шукає своє місце у лавах борців за майбутнє. І знаходить його. Чекіст стає автором численних брошур, кількох документальних і публіцистичних книг... Про книги Сергія Тарасовича схвально відгукується критика, а одну з них — «Чис розплати» — названо серед кращих видань останніх років на чекістсько-пригодницьку тематику.

У літературних успіхах С. Т. Каріна величезна заслуга дружини — Лідії Олексіївни. Ця мужня жінка знаходила в собі сили бути не тільки «коцима» і «рукамі» чоловіка, його надійною опорою в житті, а й виховала дочку, вчучку, не залишила без уваги і п'ятирічного правнука Вітю. Її життя — справжній подвиг вірного друга, жінки, яка любить.

Щодня пошта приносить сім Каріних листи. Пишуть друзі, знайомі, читачі. Надсилають книги колеги-письменники, йдуть замовлення з видавництва, журналів. Щовечора сім'я Каріних збиралася за незвеликим столом. Рівним, дзвінким голосом Лідія Олексіївна читала Сергію Тарасовичу листи, газети, журнали. Потім вони разом відповідали на листи. Сергій Тарасович диктував, Лідія Олексіївна записувала. Так було понад п'ятнадцять років... І з дня в день.

Недавно Лідії Олексіївни не стало. Ще одне страшне горе спіткало Сергія Тарасовича. Пішла з життя найдорожча людина, вірний і надійний помічник. Та втритьеся — ця мужня людина не зламається, а, як і раніше, віддаватиме всі сили роботі, творчості, бо зміст життя колишнього чекіста — приносити користь людям, бути в перших рядах борців за світле майбутнє.

Ю. ДМИТРЕНКО.

Київ — Кіровоград.

В. СИМОНОВ, власкор АПН.

Лондон.

ВИ ПРОСИЛИ НАДРУКУВАТИ

Огляд пошти «ДИСК-ЗАЛУ»

«...Дуже люблю хорошу музику. Вона мені допомагає; поліпшується настрої, на серці стає легко і весело. А якщо почути свою улюблену пісню — ніби зустріла друга, якого так давно не бачила... Читаю матеріали вашого «Диск-залу» — відчуваю те ж саме. Навчався я в Кіровоградському технічному радянської торгівлі. Віднині буду вашим постійним читачем.»

Тетяна ГОЛУБ.

«Читаємо «Молодий комунар» усією сім'єю — я, брат, мама і бабуся. Особливо подобаються розповіді про співаків, ансамблі. І пісні. Залюби співаємо самі. Спасибі вам за це.»

Наталія СТАНЧЕНКО, восьмикласниця.

с. Новопетрівка Добровеличківського району.

«Дуже хочеться, щоб «Диск-зал» не припинив існування. Повірте, нам його не вистачить. Пісні, які ми знаходимо тут, розучуємо всім класом...»

Учні 8-А класу Кіровоградської СШ № 30.

Подібних листів на адресу «Диск-залу» щодня приходять чимало. Читати їх приємно, а виконувати замовлення читачів — приємніше вдвоє. І по можливості ми намагаємося це робити.

Але не завжди. І хай вранчати нам адресанти, прохання яких входять у це «не завжди». А причин тут кілька. По-перше, всіх замовлень практично виконати не можна. Тільки з початку року їх надійшло близько п'ятисот (вистачило на увазі назв пісень). Тому «Диск-зал» друкує тексти і нотні пісні, які обирають найбільше голосів. По-друге, друкувати одну і ту ж пісню кілька разів неможливо. А автори багатьох текстів саме про це і просять, не знаючи, мабуть, що пісні вже друкувалися раніше. По-третє, важко зорієнтуватися, коли не вказують читачі ні авторів, ні навіть назви твору: «Дуже сподобалась пісня з фільму «Д'Артаньян і три мушкетери». Чи не могли б ви наголосувати її в газеті?» — запитує Ш. Т. М. із Долинського району.

Не можемо. При всьому багатстві. Бо у фільмі багато пісень. Яку ж друкувати?

До речі, про Ш. Т. М. Значно кожен з вас, шанувальники, може залишатися інформованим. Проте хочемо нагадати: анонімні прохання не завжди може бути виконані. Скажімо, таке прохання, що потребує відповіді листа: «Художник писав, якщо про автора відомо лише те, що воно «учениця 10-В класу» з м. Київ (ж?) з Новородки; що його звали Ігор, а живе у Кіровоградській області. С у листі «Диск-залу» й такі листи».

«Від щирого серця прошу вас написати музику до слів моєї пісні і надрукувати її в газеті.»

Люба МИГУЛЬ, Долинський район.

І далі додається текст. Дуже хотіли б допомогти тобі Любо. І могли б зробити це. Але, на жаль, вірші виявилися слабкими. І тут варто вже говорити не про музику, а про поетичну майстерність.

Немає у редакційних записниках і адрес популярних співаків та співачок, номерів їх домашніх телефонів, повідомити які дехто просить.

І остання, досить піантна ситуація, з якою почасти зустрічається «Диск-зал». Деякі ваші листи й листами важко назвати класиком науковий, де взагалі нічого (про помилки різного рангу мовлення) розібрати не можна. А це вже вияв неповаги — насамперед до себе...

Ми завжди раді виконати ваше замовлення, шанувальники. Сподіваємося, що ви нам у цьому будете допомагати. І ми знайдемо тої назву пісні, яка вам до душі, та її авторів. І, безперечно, тому, кому саме вона подобається.

Д. БОНДАР.

- КРАЩІ ПІСНІ МІСЯЦЯ
- ВИ НАМ ПИСАЛИ...
- ВИКОНУЄМО ЗАМОВЛЕННЯ

СОФІЯ, ЛІДІЯ, АУРІКА...

З тріо сестер Ротару шанувальники естради познайомилися на одному з першотравневих «Вогнильок». Із студії в Останкіндо глядачів поплинула пісня Міхая Долгану «Пріма вара» («Перша весна»), яка одразу багатьом припала до душі.

...У мальовничому селі Маршанці на Буковині всі знають чисті і сильні голоси Олександри та Михайла Ротару. Вони обдарували такими ж і своїх дітей.

Софію, Лідію й Ауріку вчила пісень старша сестра Зіна. Дівчина після тяжкої хвороби втратила зір. Щедра краса Карпат, буйнощіття вишнвок, килимів, кераміки, візерунки танців — все це обмежалося для неї лише звуками. Маючи феноменальний слух, Зіна пам'ятає сотні народних і сучасних пісень. Вона й стала першою вчителькою для сестер і брата. (В сестри Ротару є ще один артист. Молодший брат Софії, Лідія та Ауріки — Євген — соліст вокально-інструментального ансамблю «Співучі юнги» Миколаївської області філармонії).

Нині Лідія та Ауріка — учасниці чернівецької естрадної групи «Черемош», яку створив Леонід Затуловський.

В ансамбль вони приїшли різними шляхами. Лідія закінчила факультет іноземних мов Чернівецького державного університету, Ауріка — випускниця музичного училища.

Іхні шпирі, злагожені, своєрідного тембру голоси, прикрасили звукову палітру «Черемошу». Концерти з садка біля батьківської хати переселилися на сцену.

Все бідною стає популярність ансамблю, зростає і виконавська майстерність Лідії та Ауріки. Свідченням цього — звання лауреатів другого республіканського фестивалю «Молоді голоси». Дуєт оспівує красу рідної землі, чистоту людських помислів, глибоку почуттів і мрії про нові відкриття в пісенному жанрі.

ПІСНЯ МІСЯЦЯ. СІЧЕНЬ.

Другого лютого ми оголосили наш перший музичний парад «Пісня місяця». Повідомляємо назви пісень-переможців.

1. «ЗЛІТИ НАД СУЄТОЮ» («Просто») (А. Пугачова — І. Різнік), А. Пугачова.
2. «ВІДЛІТАЙ, ХМАРКО» (А. Пугачова — І. Різнік), А. Пугачова.
3. «ЧЕРВОНИЙ КІНЬ» із кінофільму «Вітер мандрів» (М. Фрадкін — М. Плячковський), В. Дьяконов, «Земляни».
4. «ЧЕКАННЯ» (Ю. Саузьський — Л. Завальнюк), С. Ротару.

На третьому місці опинилися дві пісні. Вони набрали однакову кількість голосів.

Дякуємо вам, друзі, за листи і пропонуємо всім читачам «Диск-залу» взяти участь у складанні лютевого параду пісень.

Нагадаємо вам, що найактивніші учасники рубрики в кінці року будуть відзначені «Вітрилами». На нонверті зробить позначку «Диск-зал» «Вітрил». Листи просимо надсилати до 10 березня.

кого державного університету, Ауріка — випускниця музичного училища.

Іхні шпирі, злагожені, своєрідного тембру голоси, прикрасили звукову палітру «Черемошу». Концерти з садка біля батьківської хати переселилися на сцену.

Все бідною стає популярність ансамблю, зростає і виконавська майстерність Лідії та Ауріки. Свідченням цього — звання лауреатів другого республіканського фестивалю «Молоді голоси». Дуєт оспівує красу рідної землі, чистоту людських помислів, глибоку почуттів і мрії про нові відкриття в пісенному жанрі.

Цю публікацію «Диск-залу» ми підготували на замовлення десятикласниці з Новоурицької Тетяни Логвиненко. Людмила Свердловою з Онуфрївки, Р. Захватихати з с. Василівки Долинського району, старшокласників Устинівської середньої школи, О. Бойна, І. Кононенко з Олександрії, М. Даниленка з Гайворонського району, Надії Гарашенко з Новгородки.

«СМОКІ» — ЗІРКА ШЕСТИ СЕЗОНІВ

Музику квартету за ці роки радикальній зміни не зачепили. Вона така ж мелодійна, танцювальна. Більшість композицій для «Смокі» донедавна писав популярний австрійський дуєт: Нік Чіні і Майк Чаммен. Останнім часом за цю справу взялися Норман і Спенсер.

Шанувальникам ансамблю фірма «Мелоді» готує подарунок — гігант із країнним пісням «Смокі».

А. КРУПСЬКИЙ.

СПОРТ

ДО ЗУСТРІЧІ В САРАЄВО!

XIII ЗИМОВІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ ФІНІШУВАЛИ

Погас олімпійський вогонь у Лейк-Плесіді. XIII зимові Олімпійські ігри закриті. Через чотири роки спортемени зберуться в югославському місті Сараєво на XIV зимові Олімпійські ігри.

А тут, у Лейк-Плесіді, Олімпіада ознаменувалася великим триумфом спортсменів соціалістичних країн — призери місця завоювали олімпійці Болгарії, Угорщини, Чехословаччини: 19 золотих, 13 срібних і 13 бронзових медалей отримали спортсмени СРСР і НДР.

Переможцями XIII зимових ігор серед наших олімпійців стали москвичі Ірина Родіна та Олександр Зайцев, Олександр Тихонов із Новосибірська, Микола Зн-матов із підмосковного міста Красногорська (він удостоєний трьох золотих нагород). У списку чемпіонів — лєнінградський Апатолій Аляб'єв, рижаник Віра Зозуля, москвичі Наталя Петрусьова, Наталя Ліничук, Геннадій Карпоносов, Володимир Алідін із Пермі; Володимир Варнашов із Омська, Раїса Сметіна, Василь Рочев та Микола Баждук із Сінтїварка, лєнінградський Євген Бєлясов.

Своїх кінців вигляд мають перших три рядки підсумкової турнірної таблиці Олімпіади в Лейк-Плесіді:

	З	С	О
НДР	9	7	7
СРСР	10	6	6
США	6	5	2

На честь героїв-визволителів

Вони стартували від обелісків, що в селі Мар'ївці Нопанівського району. Найвишній легіонарний міст і район області мали подолати двадцятикілометрову дистанцію і фінішувати в Кіровограді. Разом з нашими земляками на старті вийшли і спортсмени з сусідніх областей. Цей пробіг присвячувався 62-й річниці Збройної Сил СРСР.

Перше місце зайняла команда Кіровограда, другими були олександрійці, третіми — ситоводці. За підсумками легкоатлетичного пробігу найкращі результати серед ДСТ домогли спортсмени «Буревісники», за ними — їхні суперники з «Авангарду» і «Юлоса», А в індивідуальному заліку не мали собі рівних В. Терент'єв (Олександрійська швейна фабрика), Ю. Іваніна («Динамо», Чернаси), М. Леухін (факультет фізичного виховання педінституту).

Л. СМІРНОВА, старший методист ДЮСШ області.

На знімку: призери двадцятикілометрової пробігу Мар'ївця — Кіровоград В. ТЕРЕНТЬЄВ, Ю. ІВАНІНА, М. ЛЕУХІН.

Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕНКА.

ВІД ЗНАЧКА ГПО — ДО ОЛІМПІЙСЬКОЇ МЕДАЛІ

Зміна чемпіонів

В ОЛЕКСАНДРІВСЬКОМУ РАЙОНІ ВІБЛУЛАСЯ ПЕРШОЮ ОБЛАСНОЮ РАДИ ДСТ «КОЛОС» ІЗ ЗИМОВОГО БАГАТОБОРСТВА ГПО

Тут стартували і відомі спортсмени, і ті, хто вперше взяв участь в обласних змаганнях. Особливо активно учасників змагань іде сміливий атлет — представник колективу фізкультурно-обласної сільськогосподарської дослідної станції Василь Печнипуренко, перший сорєрджиник; успішно виступав він на республіканських змаганнях сільських багаторівнів ГПО.

Поряд з Печнипуренком це три «авторитети» — майстриня спорту Анастасія Мельнішкова, Володимир Онисенко та Вілія Ютін. Цього почесного звання вони домоглися за успіхи в змаганнях із боротьби на дорослому рівні на байдарках, з гир'яного спорту.

Але саме на старті за багаторівнів ГПО вони здійснили значний гарт, який став фундаментом для подальшого сходження.

— Такі класні неодмінно будуть серед призерів, — прогнозує майстрам переможцю Василь Печнипуренко, спостерігаючи за ними вже на засіданні журі, де проходив легкоатлетичний пробіг. — Вони тренувалися і влітку, і взимку. А це основне для багаторівнів.

Кого, минулорічного чемпіона обласної ради ДСТ «Юлоса» із зимового багаторівнів ГПО, ми попросили поділитися своїми вра-

женнями від перших стартових наймолодших спортсменів. Василь Печнипуренко відразу назвав команду з Кіровоградської міськради «Юлоса», де в основному спортсмени кооперативного технікуму та технікуму механізації сільського господарства.

— Ці хлопці і дівчата обов'язково доб'ються успіху, бо на кожному етапі в них є міцний «сердечник». В Печнипуренко не помилилася Кіровоградська інститутівка вперше і зайняла перше командне місце. «Срібло» дісталася олександрійцям. А ось переможці в особистому заліку: Л. Васильченко (Новгородка), Ю. Бєзпалій (Олександрівка), О. Аранова (Олександрійський район), В. Черкас (Олександрівка), Л. Кушнір (Бобринський район), В. Ютін (Ніколукарський район).

Тут, у основному гаю са селом Біркими Олександрівського району, було спортивне свято — масовий турнір багаторівнів ГПО, присвячений Олімпіаді-80 та 30-річчю спортивного товариства «Юлоса». Василь Печнипуренко ніби й забув, що йому не пощастило знову взяти «золото» (програвав на вогнево-му рубелі), і широкі радів за суперників-призерів.

— Нам, старшим, прийдуть на зміну молодші. І підуть далі. Так і повинно бути — нісоти, а кожним роком мають зростати. І їх долати юнім...»

М. ВІНЦЕВИЙ.

Красный конь

СЛОВА М. ПЛЯЧКОВСКОГО. МУЗИКА М. ФРАДКІНА. Із кінофільма «Вітер страстний».

На заре, Раннім утром на заре за рекою

По траве Ходит в поле красный конь, красный конь.

Ходит, Жарким солнцем залитой, Машет гривой золотой, Мое детство — красный конь.

А в лугах, Так звенит в лугах роса — только тронь.

На ветру, Полыхает на ветру красный конь.

Гордо По земле копытом бьет, Тишину из реки пьет, Мое детство — красный конь.

Поманю, Протяну тому коню я ладонь —

И скажу: «Отвези меня домой, красный конь!»

Рядом Ты, насерно, неспроста, Как людская доброта, Мое детство — красный конь.

На заре, раннім утром на заре за рекою

По траве ходит в поле красный конь, красный конь.

Ходит жарким солнцем залитой, машет гривой золотой, мое детство — красный конь.

А в лугах, так звенит в лугах роса — только тронь.

На ветру, полыхает на ветру красный конь.

Гордо по земле копытом бьет, тишину из реки пьет, мое детство — красный конь.

Поманю, протяну тому коню я ладонь —

И скажу: «Отвези меня домой, красный конь!»

Рядом ты, насерно, неспроста, как людская доброта, мое детство — красный конь.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

наша адреса 316050, МСП М. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патрістичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолабораторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Дмитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компарії України, м. Кіровоград, вул. Гліки, 2.

БК 00184. Обсяг 0,5 друк. арк. Індекс 61197. Зам. № 105. Тираж 54 500.